

HAYIRLINIZ VE ŞERLİNİZ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِكُمْ مِنْ شَرِّكُمْ خَيْرُكُمْ مَنْ

يُرْجَى خَيْرُهُ وَيُؤْمَنُ شَرُّهُ وَشَرُّكُمْ مَنْ لَا

يُرْجَى خَيْرُهُ وَلَا يُؤْمَنُ شَرُّهُ

(حم. ت. عن أبي هريرة)

RE. 163/1 (*Elâ uhbiruküm bi-hayriküm min şerricküm: Hayruküm men yürcâ hayruhû, ve yü'menü şerruhû; ve şerruküm men lâ yürcâ hayruhû, ve lâ yü'menü şerruhû.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“–Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“–Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“–Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât! [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. İnsanların Hayırlısı ve Şerlisi

Tirmizî ve Ahmed ibn-i Hanbel, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler.

Cenâb-ı Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِكُمْ مِنْ شَرِّكُمْ خَيْرُكُمْ مَنْ

يُرْجَى خَيْرُهُ وَيُؤْمَنُ شَرُّهُ وَشَرُّكُمْ مَنْ لَا

يُرْجَى خَيْرُهُ وَلَا يُؤْمَنُ شَرُّهُ

(حم . ت . عن أبي هريرة)

RE. 163/1 (Elâ uhbiruküm bi-hayriküm min şerricküm: Hayruküm men yürcâ hayruhû, ve yü’menü şerruhû; ve şerruküm men lâ yürcâ hayruhû, ve lâ yü’menü şerruhû.)

(*Elâ uhbirüküm bi-hayriküm min şerricküm*)
“Sizin hayırlılarınız kim, şerlileriniz kim, onları size haber vereyim mi?”

(*Hayruküm*) “Sizin en hayırlınız, (*men yürcâ hayruhû*) kendisinden hayır beklenen, hayrı umulan, (*ve yü'menü şerruhû*) ve şerrinden emin olunan insandır.”

“—Bu insandan bir hayır olur.” diye ümit ediliyorsa, “Bundan bir kötülük gelmez.” diye içinizden geliyorsa, o adam sizin hayırlınızdır.

(*Ve şerrüküm*) “Sizin en şerliniz, en kötünüz kimdir? (*Men lâ yürcâ hayruhû*), Kendisinden bir hayır umulmayan, ‘Yapmaz yâ o adam hayrı...’ diye kesinlikle hayır umulmayan; (*ve lâ yü'menü şerruhû*) ama şerrinden de emin olunmayan, fenalık yapmasından korkulan kimsedir.”

Demek ki hayırlı olan insanlar, kendisinden hayır ümit olunan ve şerrinden emin olunan insanlardır. Aksine şerli insanlar, kendisinden hayır umulmadığı gibi aynı zamanda şerlerinden de emin olmayan insanlar oluyor.

Allah bizleri kendilerinden hayır ümit olunan insanlardan etsin... Şerlerinden de emin olunanlardan etsin...

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.528, no:2263; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.368, no:8798; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.285, no:527; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.539, no:11268; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.229, no:1246-1247; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.770, no:43025 ve c.XVI, s.106, no:44076; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.437, no:4444.

Fakat bugün okuduğum bir ders vardı, bu beni çok üzdü. Bizim Müslümanlıkla ilgimiz çok zayıf... Adımız Müslüman, kendimiz o Müslümanlığı içimize sindirememişiz.

Muhabbet meselesini okuyordum. Bu Fütûhât-ı Mekkiye'nin muhabbet bahsini. Çok güzel anlatıyor.

İnsan, mesela hayrı umulan insan, kendisi etrafındaki insanlara ikram ve ihsanda bulunan insan. Sıkılırsan, başın sıkılırsa, bir şey istersen reddetmiyor, veriyor. Kendisi de gözetliyor, "Buna hayır lazım." diyor, ona hayır da gönderiyor. İstemedenden de gönderiyor, istersen de elinden geldiği kadar geri çevirmiyor. Hayrı umuluyor kendisinden, kimseye de bir fenalık yaptığı yok. "Bundan bir zarar da gelmez." diye herkes emin.

Bu hac yolculuğunda da bu böyle olmalı. Hacca giderken herkesin herkese elinden geldiği kadar hayrı dokunmalı. Herkesten de şerrini eksik etmeli. Yani kimseyi darıltmamalı, incitmemeli. Kimsenin üstüne de yük olmamalı. Adamı da, etrafındaki insanları da bıktırmamalı.

Onun için Allah-u Teâlâ'nın sevgisi kullarının içerisine iyi yerleşirse, o sevgi insanların içerisine yerleşirse, o zaman tabiatıyla insan kendiliğinden emin insan olur. Sevgisi dolayısıyla kimseyi incitmez, kimseyi darıltmaz, kimseye kötülük yapmaz. Elimden gelen her hayrı da yapmaya çalışır.

Niçin? O muhabbet-i ilahiyenin icabı.

Muhabbet-i ilahiye neden doğuyor?

Üç şeyden doğuyor. Bizim en basit göreceğimiz şey, Allah-u Teâlâ'nın ikram ve ihsanını görüyoruz. Bütün mahlûkatına, dinlisine dinsizine, hayvanına, mahlukatının hepsine ikramı bol. Herkesin nafakasını veriyor. "Bu dinsiz, bu imansız, bana inanmıyor." diye vermemezlik etmiyor, ona da veriyor. İbadet edene de veriyor, herkese veriyor.

İnsan bu ikramın, bu ihsânın karşısında tabi düşünüyor. Bana olan ikramı, ihsanı yalnız yemek, içmek değil. Yemek içmek her hayvanın âdeti, bulduğunu yiyecek, içecek. Asıl insanlık kendisine verilen nimetleri düşünüp de, o nimeti vereni sevmek...

En basit, birbirimizin hâline hepsi benzer. Birimiz birine ikram ettiği vakitte, o ikram da eğer şöyle tatlı tuzlu iyice bir şeyse, yememek mümkün mü?

Mesela size güzel bir araba hediye etti bir beyefendi, sevmez misiniz? Güzel bir de ev verse size, sevmez misiniz?

"—Nasıl sevmeyeceğiz yâ? Hem ev verdi hem bir de araba verdi."

Bir de aylık bağlarsa?

"—Ooo, üstü üstüne nimet!"

Fakat bu nimetler dünyaya ait nimetler. Bu dünyaya ait olan nimetlerden dolayı o adamı seviyoruz.

O adamın bize verdiği nimet nedir ki? Cenâb-ı Hakk'ın bize verdiğinin yanında sıfır bile olmaz yani. Őu gözümüze baksak, düşünsek bir kere, ne nimettir bu göz! Kulaklarımıza baksak, bir düşünsek... Bu gövdeyi, bu cesedi, bu cesedin içerisindeki bütün makineleri veren kudret-i kâmile sahibi olan Allahu Celle ve A'lâ bunu bize bedava vermiş. Öteki verirken belki bizden bir Şey bekler. Fakat Allah'ın bizden bir Şey beklediği yok... Bedavadan veriyor bunları, meccânen veriyor.

E bu vergiye karşı, Allah-u Teâlâ'nın bu ikramına ihsanına karşı kulun bir teşekkür hakkı yok mu yahu? Bir "Teşekkür ederim!" demez mi Rabbine?

O teşekkür de işte emrine itaattir. Çünkü sevme mutlaka itaat ile olur.

"—Ben Allah'ı seviyorum."

Hâşâ yalan! Allah'ı seven Allah'a itaat eder. İtaat etmeden sevgi davasında bulunmak yalancılıktır. Doğrudan doğruya yalancılık.

"—Allah seviyor musun?"

"—Neden sevmeyeceđim canım, bak bana neler veriyor?"

E öyleyse niçin itaat etmiyorsun Allah'a? Namazı neden kılmıyorsun, orucu neden tutmıyorsun, emirlerini neden yapmıyorsun, yasaklarından neden kaçmıyorsun?

Haa, yasaklardan kaçmak o kadar mühim ki! Yasaklardan yani günahlardan kaçmak o kadar mühim ki, Efendimiz'in ikazları var, birçok velilerin sözleri var.

İmam Birgivî Hazretleri'nin eserinde okumuştum:

تَرَكَ ذَرَّةً مِنْ مَحَارِمِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ السَّقَلَيْنِ

(*Terkü zerretin min mehàrimi'llâh, hayrun min ibâdeti's-sekaleyn*) “Zerre kadar bir haramı, ehemmiyet vermediğimiz bir hatayı, bir kusuru, bir kabahati terk edebilmek, yer gök ehlinin yapacağı nafil ibadetlerden daha hayırlıdır.” demiş.

Zerre, ufak bir şey. Hani şu güneşin altında gördüğümüz ufak tefek tanecikler vardır ya. O kadar ufak bir şey yani.

E sen faizi ye, içkiyi iç, bilmem neyi de yap. Ondan sonra, “Ben Allah'ı seviyorum!” de. Olur mu böyle şey? Boş dava!

Onun için, hayrı umulan insan Allah'a mutî olan insandır. Allah'a mutî olmayan insandan hayır beklenmez. Bak buna iyi dikkat edin! Allah'a mutî olmayan insandan hayır beklenmez. Bütün hayırlar Allah'a itaatin altındadır.

Şurada bir levha vardı ama kaldırmışlar.

“—Allah'a mutî olan ona itaat eder.”

Onun için dersin başı şuna geliyor: İslâmiyet şu iki şeyden ibaret:²

الْحُبُّ فِي اللَّهِ وَالْبُغْضُ فِي اللَّهِ

(*El-hubbu fi'llâhi ve'l-buğdu fi'llâhi*) “Allah için sevmek, Allah için buğz etmek.”

Yer gök ehlinin, mahlûkatının ibadetini yapsan dahi eğer sen de hubb-u fillâh, buğz-u fillâh yoksa hiç kıymeti yok.

b. Kişi Sevdiği İle Beraberdir

Cenâb-ı Peygamberimiz SAS'ın zaman-ı saadetlerinde, zannedersem Ebû'd-Derdâ Hazretleri olsa gerek, sararmış solmuş zavallı. Cenâb-ı Peygamber sormuş;

“—Neden böyle sararıp soldun, hasta mısın?”

“—Hayır yâ Resûlallah hasta değilim.”

“—E neden böylesin?”

Demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Düşünüyorum ki sen peygambersin, cennete gireceksin tabi, kim bilir nasıl yüksek bir makamda oturacaksın, bulunacaksın. Biz cennete gireceğimiz şüpheli ama belki girsek dahi kim bilir biz de ne kadar, nasıl bir yere düşeceğiz ki, seninle görüşmek mümkün olmaz. O zaman ne olur benim halim? Seni görmeyince dayanamıyorum ben. Bu dayanamadığımdan dolayı bunu düşünüyorum ki, hadi bu dünya muvakkat bir âlem ama yarın ahirete gittiğimiz vakitte o ebediyet âleminde ben seni göremezsem benim halim ne olur?” diye böyle üzülüyorum.

² Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.319, no:3148; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.368; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.60, no:1024; Hz. Aişe RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.858, no:7504; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.434, no:13468.

Cenâb-ı Peygamber buyurmuş ki:³

الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

(خ. م. حم. عن ابن مسعود؛ خ. حم. هب. حب. عن أبي موسى؛

ت. د. حم. حب. ع. عن انس؛ ت. ن. حم. عن صفوان بن عسال)

(*El-mer'ü mea men ehabbe*) “Kişi sevdiği ile beraberdir.”

Kim kimi seviyorsa, ahirette onunla beraberdir. Muhabbetin kime ise sen onunla berabersin.

Öyleyse Allah için seviyorsan, Allah yolundaki sevdiğin adamla haşrolunacaksınız. Allah'ın buğz ettiğini seversen, onunla haşrolunacaksınız.

Allah'ın buğuz ettikleri kimlerdir?

Kâfirler, dinsizler, imansızlar, münafıklar, yalancılar, zalimler... Eski nûmuneleri Firavunlar, Şeddatlar, Nemrutlar emsali ki

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.145, no:5702; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.95, no:4779; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.392, no:3718; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.131, no:2; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.310, no:3626; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.147, no:5704; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.392, no:19514; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.387, no:497; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.317, no:557; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.395, no:2307; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.332, no:4462; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.104, no:12032; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.309, no:105; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.163, no:2777; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.397, no:2309; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.344, no:11178; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.239, no:18116; Safvân ibn-i Assâl RA'dan.

bunlar herkesin bildiği kimseler... Şimdi onları sevenler, ahirette onlarla haşrolunacak; peygamberleri, velileri, dindar kimseleri sevenler de onlarla beraber haşrolunacaklar.

Şimdi bu iş bunun başında. Bugün bak insanların bir hâline! Bugün namaz kılıyor, oruç tutuyor, hacca gitmiş hacı olmuş, şeyh efendi de olmuş. Herkes hürmet eder, elini öper. İsterse bazen ayağını da öpmek ister. Fakat Allah'ın sevmediğini seviyor.

Allah'ın sevmediğini seven insansa, onun hayrı umulmaz. Ondan hayır ummak abestir.

Kimden hayır umalım?

“—Bu dinsiz adam, ama iyi adam!”

“—Dinsizde hayır olur mu? Hayır umulur mu dinsizden? Dinsizin şerrinden emin olunur mu?”

Tecrübeler, tarihler, kitaplar bize göstermiştir ki, dinsizler daima dinlilerin tepesindedirler. Dinlileri istemezler.

Onun için en başta olan Yahudiler! Gayeleri: Kendileri yaşasın, kendilerinden gayrı olan bütün milletler ezilsin! Onlara ekmek vermek bile istemezler. Bir lokma ekmek vermezler.

Niçin? Dinsizliğin icabıdır.

Onun için Fâtiha'da her gün;

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

(الفاتحة : ٧)

(*Gayri'l-mağdûbi aleyhim ve le'd-dâllîn*)
“Gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu istemem.” diye okuruz ya.

Gadap olunan Yahudilerdir. Yahudi gibi insanlar kıyamet kadar çok... Yahudi gibi insanlar kıyamet kadar, hatta hatta yahudiden daha fena. Çünkü yahudinin yahudi olduğunu bilir herkes, o yahudiden sakınır. “Bundan bana zarar gelir.” diye korkar. sakınır. Hıristiyan da olsa hangisi olursa olsun, dinsiz diye sakınır.

Fakat öteki? Bilmiyorsun ki yahudi olduğunu. Yahudi bile değildir yani. Yahudi değil ama ondan beter. Ona münafık diyorlar işte. Diliyle “Ben de Müslümanım!” diyor ama içi demiyor. İçinde yok Müslümanlık.

İşte öyleyse: (*El-hubbu fi'llâhi ve'l-buğdu fi'llâh*) “Allah için sevmek, Allah için buğz etmek.”

Bu iki şey Müslümanlıkta esas. Buna iyi dikkat et ve bunu herkese öğret. Herkese söyle. Müslümanın vazifesi dindarlığı sevmek, dindarı sevmek, dinsizi sevmemektir. Eğer dinsizi seviyorsan, yaptığın amellerin hepsi boşa gider.

Allah kusurlarımızı affetsin... Bunu öğrenmek de zor, öğretmek de zor, çünkü insanlar menfaatperest.

Ha bak bugün o muhabbet dersini okurken, Muhyiddin-i Arabi Hazretleri, bu kenar kısmında muhabbet kısmı, iç kısmında da yemekten ve içmekten bahsediyor.

O kadar üzüldüm ki! Çünkü bu devrin insanıyız, daha küçüklükten başlarken beslenmek ile işe başlıyoruz. Beslenelim diye her gün radyolarda herkesin dinlediği bir şey... Şu kadar kuvvet lazım, bu kadar enerji lazım, şu kadar şu lazım. Şunu da yiyin bunu da yiyin. Beslenin daima!

Cenâb-ı Peygamber de diyor ki:

“—Bir kere yemek kâfi insana... İki yemek israftır.”

Bugün bir kere yemek yiyenimiz var mı acaba hiç?

Hız Ömer’in kaç lokma yediğini okumuşsunuzdur. Yedi lokma yemiş günde. Hz. Ömer’in yediği ekmek, günde yedi lokmadan ibaretmiş.

c. Hz. Ebû Bekir RA’ın Sevdiği Üç Şey

O muhabbetin tenbihi, *Münebbihât* diye bir kitap vardır. Hoşuma gider benim çok. Güzel şeyler vardır içerisinde. Orada büyüklerin sevgilerinden bahsetmiş.

Ebû Bekri Sıddîk RA demiş ki:

حُبِّبَ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا ثَلَاثٌ أَلْنَّظَرُ إِلَيَّ وَجْهِ

رَسُولِ اللَّهِ وَإِنْفَاقُ مَالِي عَلَى رَسُولِ اللَّهِ

وَأَنْ يَكُونَ ابْنَتِي تَحْتَ رَسُولِ اللَّهِ

(*Hubbibe ileyne mine'd-dünyâ selâsün*) Bana dünyadan üç şey sevdirdi:

1. (*En-nazru ilâ vechi rasûli'llâhi*)
“Rasûlüllah’ın yüzüne bakmak.”
2. (*Ve infâku mâlî alâ rasûli'llâhi*)
“Rasûlüllah’ın yolunda malımı harcamak.”
3. (*Ve en yekûne'bnetî tahte rasûlü'llâhi*)
Benim kızımın – Hazret-i Aîşe Vâlidemizin—
Rasûlüllah’ın nikâhı altında bulunması.”

d. Hz. Ömer RA’ın Sevdiği Üç Şey

Hazret-i Ömer RA da demiş ki:

وَحُبِّبَ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا ثَلَاثُ الْأُمْرِ بِالْمَعْرُوفِ
وَالنَّهْيُ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالثَّوْبُ الْخَلْقُ

(*Hubbibe ileyne mine'd-dünyâ selâsün*) Bana da dünyadan üç şey sevdirdildi:

1. (*El-emrübi'l-ma'rûfi*) “İyilikleri emretmek.”
2. (*Ve'n-nehü ani'l-münkeri*) “Kötülüklerden men etmek.”
3. (*Ve's-sevbü'l-halku*) “Eski elbise giymek.”

Emr-i mâruf, iyilikleri emretmek. Herkese imanı İslâm’ı öğretmek anlatmak. Çünkü anlatmadan olmaz.

“—Yap bakalım şunu. Niçin namaza gelmedin, niçin orucu tutmadın?” diye pat kamçıyı yerleştirmiş.

Hatta kasapların önünde de dolaşır, her gün et alanı da dövermiş:

“–Dün aldıydın ya bugün ne oluyor? Azıcık nefesine hakim ol! Bugün de başkası alsın!” dermiş.

İkincisi; “Nehy-i ani’l-münkeri severim. İnsanları fenalıklardan men etmeye çalışırım, bunu da severim.

Üçüncüsü de; “Eski elbise giymekten hoşlanırım!” demiş.

Çünkü halife-i mü’minîn, affedin kusurumu, o günün Reisi Cumhuriyet. Hutbeye çıkıyor, üzerindeki esvabında bir sürü yamalık. İğne iplik de yok o zaman. İki üç dikenle böyle tutturmuş onları birbirine... Halife-i mü’minîn bu!

Allah affeylesin kusurlarımızı...

Onunla beraber işte lokmayı da yedi yermiş. Yedi lokma ekmek yetermiş ona.

Yemek kalbi kasavete götürüyor, Allah’ın zikrinden insanı men ediyor. En büyük felaket bu. Yemeklere düşüyoruz, yağlı yemekler, güzel yemekler. Hazmi ağır geliyor, hadi uykuya veriyor bize. Derken zikrullahtan geri kalıyoruz. Namaz vakti ezan okunuyor, kalkamıyoruz. Sabahleyin ezan okunuyor, kıyılamıyoruz yine. Camiye gitmeye de güç kalmıyor bizde... Şeytan da aldatıyor. Derken hem cemaatten geri kalıyoruz, hem zikrullahtan geri kalıyoruz.

Kur’an okumasını niçin bilemiyoruz? Niçin Kur’an okuyamıyoruz? Sebebi tokluk...

Kur'an kadar güzel bir şey var mı? Niçin öğrenemiyoruz?

Fransızca'yı pekâlâ öğrenebiliyoruz, İngilizce'yi pekâlâ öğrenebiliyoruz, Almanca'yı pekâlâ öğrenebiliyoruz. Yedi dil bilenler var...

E kitabımız olan Kur'an'ı niçin okuyamayalım? Niçin günde bir saat ayırıp da Kur'an'ımızla meşgul olamayalım? Hep bütün saatlerimiz dünyaya mı?

Hayır bu işte! Hayır Kur'anla meşgul olmaktan umun! Allah'a yarar bir kul olmadıktan sonra, insanın hayrı ne olacak yani? Ne ümit olunur ondan, ne beklenir ondan?

Bugün bakın, o tokluğun neticesidir ki, biz Allah'ın düşmanlarını seviyoruz. Onları dost ediniyoruz.

لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ

(النساء : ١٤٤)

(*Lâ tettahizu'l-kâfirîne evliyâe*) “Gâvurları dost edinmeyin!” (Nisâ, 4/144) diyen Allah değil mi?

Allah, “Gâvurları dost edinmeyin!” dediği halde biz gâvurları niçin dost ediniyoruz?

Gâvur kim? Dinsiz işte! Allah tanımayan, peygamber tanımayan, kitap tanımayan insana gâvur derler. Kim olursa olsun, ister Ahmet olsun ister Mehmet olsun. Ahmetlik'te Mehmetlik'te işi yok ki, inançta iş... İnanmıyorsa, dinsizdir o. O dinsizi destekleyen de nasıl müslüman olur bilmem!

e. Hayra Hizmet Eden Kimse

Onun için çok güzel bir ders:

(*Hayruküm men yürcâ hayruhû*) “Sizin hayırlınız, hayrı umulan insan, hayra hizmet eden insandır.”

Para vermekle iş olmuyor. Bugün birçok insanlar çok para verirler, çok zekât verirler, çok hayırlı insanlara katılırlar. Çok güzel ama asıl hayır Allah’ın sevdiği bir kul olmak, Allah’ın sevdiği kulu sevmek... Allah’ın sevdiği kulu sevmedikçe, dünya paralarını sen dağıtsan israftan ibaret, boş... Hiçbir şeye yaramaz. Onun kulu olamıyorsan, Allah’ın sevdiği insanı da sevemiyorsan ne yaparsan yap!

Onun için ne diyorlar, yerin göğün ibadetini yapsan boş. Yer gök ehlinin ibadetini yapsan boş. Neden? Allah sevmiyor ki!

Ama bunu anlatmak kadar da zor şey yok.

Geçen derste de söylemiştim ben. Allah’ın çok sevgili kulları var yeryüzünde... Hepsi bizim gibi olsa, kıyamet çoktan kopar.

Beş sene evvel Kuveytli bir alim bir zengin ile Kâbe’de tanıştık. O gün bize dediler ki; “—Bu Kuveyt’te 20 milyon zekât veriyor.” dediler.

Adama şöyle bir baktım ben. Tabi biz duymadık öyle kulağımızla 20 milyon zekât veren insanı. Geçen hafta da bizim memleketimize gelmiş, tüccarlarımızın, fabrikatörlerimizin bazılarını görmüş gezmiş. Onlara tavsiyesi de şöyle olmuş;

“—Ben zenginim, fakat hiç faiz almam, hiç faizle de işim yoktur. Kardeşlerimden birisi sıkıştı, 33 milyon dolar karz-ı hasen verdim ona...” demiş.

Karz-ı hasen. 600-700 milyon para eder. Çok parası var demek ki adamın, o 600-700 milyon onun yanında hiç kalıyor anlaşılır.

“—Hiç on para da almadım.” demiş.

Biz birisinden bir sıkışsak da zorlansak da:

“—Yahu bir ev alıyorum param yetmedi. İşte bana bir 50 bin 100 bin ver...”

“—Ne vereceksin?” der, hemen faizini sorar.

“—Ben sana 100.000 vereyim ama sen bana 110.000 verirsin sonra. Yahut şu şartla, bu şartla...” diye.

Ha bunlar haram şeyler!

Ama daha güzel insanlar da çok. Geçen gün bir efendi geldi. Böyle bir işe girmiş, 80 bin lira vermiş bir ev alacaktı. Evi verememiş adam. Veremeyince demiş;

“Çoktan beri benim parayı kullanıyorsun ya. Onun mukabilinde bana işte şu gün 130 bin lira vereceksin.”

O da razı olmuş 130 bin lirayı vereyim demiş.

Fakat [faiz isteyen kişinin] içine sinmemiş. Akşam yatmış korkulu rüyalar görmüş. Sabahleyin gelmiş soruyor bize;

“—Yahu ben böyle bir iş yaptım ama hoşuma da gitmedi, ne dersin Hocaefendi?”

“–Doğrudan doğruya faiz işte!”

Allah affetsin kusurlarımızı...

Vazgeçmiş sonra ondan;

“–Benim kendi sermayemi ver!” demiş.

Onun için Allah hep hayır umulan ve Allah’ın rızasını kazanmaya çalışan hayırlı kullarından etsin...

Hayrı umulan insan, Allah’ı seven ve Allah’ın emrine mutî olan insandır. Allah’ın emrine mutî olan ve Allah’ın emrine inkıyad eden insan, hayırlı insan odur.

Ama bak Ford fabrikası diyorlar ya Amerika’daki kimse o. O adam da çok büyük hayırlar yapıyormuş. Ne kadar hayır yapsa, hayrı umulan insan değildir. Çünkü mü’min değildir.

Onun için batıl mezheplerden birisi der ki:

“–Gâvur ibadet etse, ne kadar hayır yapsa, faydası yok! Müslüman da ne kadar günah işlerse, onun da ona zararı yok!”

Bu da bâtıldır. O mezhebe kayarsan sen de bâtıl yolunda, dalâlet yoluna gitmiş olursun.

Onun için bizim Ehli Sünnet ne güzel diyor:

“–Hayrına mükâfat, şerrine mücazat var!”
Allah kurtarsın cümlemizi...

Onun için akaid kitaplarını çok okumak lazım! İslâm akidelerinde diğer bâtıl mezheplere çok kaygınlıklarımız var. Onun için çok dikkatli olmak lâzım!

Cenâb-ı Peygamber, “Size hayırlınızı haber vereyim mi?” diyor. Kim hayırlımız?

Allah’a mutî olan... Allah’a mutî olan kul bizim hayırlımızdır. Meselâ, Veysel Karanî Hazretleri en hayırlı bir insan. Bak bugün memleketimizde, Ramazan geldi mi onun giydiği hırkayı gidip ziyaret ediyoruz. Peygamber hırkasını ona vermiş, ondan da bize miras gelmiş. İşte Hırka-i Şerif Camimizde saklı duruyor. Gidip ziyaret ediyoruz.

“—E canım Veysel Karanî’nin bir şeyi yok. Ne evi var ne barkı var, ne dükkânı var ne arazisi var; bir şeyi yok. Ama Allah’ı var. Gönlünü Allah’ına vermiş! İşi Allah ile... O yoksulluğu ile beraber Allah’tan zerre kadar ayrılmıyor.

Ana sözüne mutî... Müslüman öyle olur. Hayırlı insan evvela anasına babasına itaat edecek. Çünkü onlar besledi, yetiştirdi ya çocuğunu... Binâen aleyh ilk vazife onlara itaattir. Allah’a itaat, ana babaya itaat; ana babaya itaat, Allah’a itaat; birbirine bağlı...

Rasûlüllah dünyaya gelmiş, Medine-i Münevvere’ye hicret etmiş, Yemende de duyulmuş. O da Yemen’in bir köyünde çobanlık yapıyormuş. Anasına demiş ki:

“—Anne, ahir zaman Peygamberi gelmiş. Gideyim onu bir ziyaret edeyim, göreyim.” demiş.

Dışarıdan gıyaben iman etmişler ama, “Ben bu peygambere inandım, iman ettim.” demiş ama gördüğü yok. “Gideyim bir göreyim!” demiş. Annesi:

“—Ođlum git, evdeyse gör, ama bekleme! Gör gel.” demiş. Gitmiş bakmış, Peygamber SAS evde yokmuş.

“—Müsaade bu kadar annemden, fazla bekleyemem.” demiş. O itaati sebebiyle bak ne büyük devletlere nâil olmuş. Niçin? Hayır ana-babaya itaatte, hayır Allah’a itaatte...

Allah’a itaat etmeyende hayır yok. Müslümanların bunu bilmesi lazım. Bizde de öyle hepimiz öyleyiz yani.

Allah’a itaat ettiğimiz müddetçe, her şey bize itaat eder. Neden? İtaat ettiren Allah’tır. Sen Allah’a itaat et, her şey sana itaat eder. Uyar.

“—Evliyalaradaki keramet dediđin şey ne oluyor?”

O Allah’ına mutî, Allah da ona istediklerini veriyor. İşte keramet oradan doğuyor.

Allah’a mutî, Allah’tan istiyor;

“—Yâ Rabbi! Yağmur ver!” diyor.

Hava açıkken, bulutlanıyor; Allah şar şar yağmur yağdırıyor, onu mahcup etmiyor. Her şey ona itaat ile...

Allah hepimizi Allah’ı seven, Allah’a itaat eden bahtiyar kullarının zümresine ilhak eylesin...

f. İdarecilerin Hayırlıları

Tirmizî ve Ebû Ya’lâ, Hz. Ömer RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخِيَارِ أَمْرَائِكُمْ وَشِرَارِهِمْ خِيَارُ
هُمُ الَّذِينَ تُحِبُّونَهُمْ وَيُحِبُّونَكُمْ وَتَدْعُونَ لَهُمْ
وَيَدْعُونَ لَكُمْ وَشِرَارُ أَمْرَائِكُمُ الَّذِينَ تُبْغِضُونَهُمْ
وَيُبْغِضُونَكُمْ وَتَلْعَنُونَهُمْ وَيَلْعَنُونَكُمْ

(ت. غريب، ع. عن عمر)

RE. 163/2 (Elâ uhbirüküm bi-hıyâri
ümerâiküm, ve şirârihim; Hıyâruhümü'llezîne
tühibbûnehüm, ve yühıbbûneküm; ve
ted'ûne lehüm, ve yed'ûne leküm; ve
şirâru ümerâikümü'llezîne tübgıdûnehüm,
ve yübgıdûneküm; ve tel'anûnehüm, ve
yel'anûneküm.)

(Elâ uhbirüküm bi-hıyâri ümerâiküm, ve
şirârihim) “Sizin âmirlerinizin hayırlısını ve
şerlisini size haber vereyim mi?”

Bak ne güzel!

“—Sizin başınızda bulunan âmirlerin iyisini
veya kötüsünü size haber vereyim, ona göre
hareket edin!” diyor. (Hıyâruhümü'llezîne)
“Âmirlerinizin hayırlıları öyle kimselerdir
ki, (tühibbûnehüm) siz onları seversiniz, (ve
yühıbbûneküm) onlar da sizi severler.”

⁴ Tirmizî, Sünen, c.VIII, s.219; Abdürrezzak, Musannef, c.XI,
s.325; Ebû Ya'lâ, Müsned, c.I, s.148, no:161; Hz. Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.17, no:14641; Câmiü'l-Ehâdis, c.V,
s.428, no:4428.

“—Ne iyi idareciler yahu! Allah ömürlerini uzun etsin! Rahat ediyoruz sayelerinde... İdareleri güzel, her şey yerinde... İyi insanlar, Allah’a mutî insanlar. Biz onları seviyoruz, onlar da bizi seviyorlar.”

(*Ve ted’üne lehüm*) “Siz onlara duacı olursunuz, (*ve yed’üne leküm*) onlar da sizin için dua ederler.”

“—Yâ Rabbi! Bunlara sen hayırlı ömürler ver, işlerini âsân et... Devlete millete hayırlı şeyler ver. Şunu ver bunu ver.’ diye siz onlara duacı olursunuz.”

Siz onlara dua ederken, onlar da size dua ederler:

“—Yâ Rabbi! Milletimize sen selâmet ver... Milletimizin işini âsân et... Milletimize refah ver...”

Onlar da böyle dua ederler. Bunlar emirlerin hayırlıları.

Şimdi bir de şerhlerini söylüyor:

(*Ve şirâru ümerâikümü’llezîne*) “Sizin âmirlerinizin şerhleri de öyle kimselerdir ki, (*tübğidûnehüm*) siz onlara buğz edersiniz, sevmezsiniz onları; çünkü eza ediyorlar. (*Ve yübğidûneküm*) Onlar da size buğzederler, sevmezler sizi.”

(*Ve tel’anûnehüm*) “Siz onlara lânet edersiniz.”

“—Allah belâlarını versin şunların! Defolup gitse de kurtulsak!” dersiniz.

(*Ve yel’anûneküm*) “Onlar da size lânet ederler.”

Beğenmezler sizi! Siz onları beğenmezsiniz, onlar da sizi beğenmezler. İşte bu idareciler şirâr-ı umerâ oluyor. Allah hepimizi affetsin...

Bu yine deminki dediğim dersin bir başka nevi. Fertlerin hayırlısı, bu da yüksek tabakanın hayırlısı... Yine hep Allah'a itaatledir. İş hep Allah'a itaattedir. Allah'a itaat ederlerse millet de onlara itaat eder. Allah da onları sever, millet de onları sever. Onlar da bizi sever.

g. Allah Yolunda Cihad Eden Kimse

Ahmed ibn-i Hanbel, Neseî, Abd ibn-i Humejd, Hâkim, Beyhakî ve Ziyâü'l-Makdîsî, Ebû Said el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِ النَّاسِ وَشَرِّ النَّاسِ إِنَّ مِنْ
خَيْرِ النَّاسِ رَجُلًا عَمِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَلَى
ظَهْرِ فَرَسِهِ أَوْ عَلَى ظَهْرِ بَعِيرِهِ أَوْ عَلَى قَدَمِهِ
حَتَّى يَأْتِيَهُ الْمَوْتُ وَإِنَّ مِنْ شَرِّ النَّاسِ
رَجُلًا فَاجِرًا جَرِيًّا يَقْرَأُ كِتَابَ اللَّهِ وَلَا
يَرْعَوِي إِلَى شَيْءٍ مِنْهُ

(حم . ن . و عبد بن حميد ، ك . هب . ض . عن أبي سعيد)

RE. 163/3 (*Elâ uhbiruküm bi-hayri'n-nâsi, ve şerri'n-nâs: İnne min hayri'n-nâsi, racülen amile fî sebîli'llâhi alâ zahri feresihî, ev alâ zahri baîrihî, ev alâ kademeyhi, hattâ ye'tiyehü'l-mevt; ve inne min şirâri'n-nâsi, racülen fâciren ceriyyen yakraü kitâba'llâh, ve lâ yer'avî ilâ şey'in minhu*)

(*Elâ uhbiruküm bi-hayri'n-nâsi, ve şerri'n-nâs*)
“Size insanların en hayırlısı kimdir, en şerlisi kimdir, haber vereyim mi? (*İnne min hayri'n-nâsi, racülen amile fî sebîli'llâh*) “Bir adam ki Allah yolunda iş gördü. (*Alâ zahri feresihî*) Atının sırtında, (*ev alâ zahri baîrihî*) yahut devesinin sırtında, (*ev alâ kademeyhi*) yahut yaya, iki ayağının üstünde, (*hattâ ye'tiyehü'l-mevt*) ölüm gelinceye kadar fî sebîli'llâh iş yaptı.”

Buradan ilk anlaşılan cihaddır. Demek ki atına biniyor, devesine biniyor, veyahut da yaya olarak fî sebîlillâh cihad ediyor. Bir muharebeye filan üç gün beş gün gidip de hani, öyle değil. Ölüncüye kadar harp yerlerinden ayrılmıyor. Mücadele, mücahede, tam mücahid. İşte bu insanların hayırlısıdır.

⁵ Neseî, *Sünen*, c.VI, s.11, no:3106; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.41, no:11392; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.77, no:2380; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.IV, s.225, no:19509; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.361, no:2047; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.1690, no:18283; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.305, no:989; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Düşmanın en büyüğü kim? Rus... Değil. Amerika... Değil. Düşmanın en büyüğü içimizde! O şeytanı görüyor musun sen, o nefsi görüyor musun? O nefis kaç tane Rus'a bedel, kaç tane Amerika'ya bedel.

Amerikadan gelip de bize camiye girmeyin diyen var mı? Ne Rus der ne Amerikalı der. Ama bizi camiye sokmayan bir nefis var; "Gitme!" diyor, "Oruç tutma!" diyor, "Namaz kılma!" diyor.

Kim bu? İçerideki bu nefis. En büyük düşman o...

Onu yenmek öyle Rus'u yenmeye, Amerika'yı yenmeye benzemez. Onu yenmek nefsiyle mücadele ile olacak. Nefsinle mücahede edeceksin. Kılıcı eline alacaksın.

Kılıç ne? Allah'ın zikri! Kılıç Allah'ın zikri. Allah'ın zikri elinde olmazsa düşmanla mücahede edemezsin. Vurur seni devirir aşığıya o saat...

Zikrin başı namaz. Namazsız zikir olmaz. Namaz bütün zikirleri câmi... Bak "*Allahu ekber*" diye bağlıyoruz elimizi değil mi?

Nedir Allah? Zikir değil mi?

Allahu ekber bağlıyoruz elimizi, arkadan *Sübhâneke*'yi okuyoruz, *Elham*'ı okuyoruz. Kur'an'ın diğer âyetlerini okuyoruz, "*Allahu ekber* diyerekten rükâya gidiyoruz. Kalkıyoruz, "*Semia'llâhü li-men hamideh*" diyerek. Secdeler de öyle. Bir namazda 240 tane tekbir var. İki yüz küsur hep tekbir ediyoruz bir namazın içerisinde.

E bu zikrullahın en büyüğü; Kur'an onun içerisinde, salevatlar onun içerisinde, tesbihler onun içerisinde. “Sübhâne rabbiye'l- azîm” diyerekten ne güzel! “Sübhâne rabbiye'l-a'lâ” diyerekten.

Hele Efendimiz SAS duasını öğrensek ne güzel:⁶

اللَّهُمَّ لَكَ رَكَعْتُ وَلَكَ خَشَعْتُ وَبِكَ آمَنْتُ
وَلَكَ أَسْلَمْتُ وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ أَنْتَ رَبِّي خَشَع
سَمْعِي وَبَصَرِي وَمُخِّي وَعَظْمِي وَعَصَبِي
وَمَا اسْتَقَلَّتْ بِهِ قَدَمِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

(Allâhümme leke rekâ'tü, ve leke haşa'tü, ve bike âmentü, ve leke eslemtü, ve aleyke tevekkeltü; ente rabbî, haşea sem'î, ve basarî, ve muhî, ve azmî, ve asabî, ve me'stekallet bihî kademi, li'llâhi rabbi'l-âlemîn.)

(Allâhümme leke reka'tü) “Sana rükû ettim ya Rabbi! (Ve leke haşa'tü) Senin için huşû içindeyim. (Ve bike âmentü) Sana iman ettim, (ve leke eslemtü) ve sana teslim oldum yâ Rabbi! (Ve aleyke tevekkeltü) Aynı zamanda sana tevekkül ettim. (Ente rabbî) Sen benim

⁶ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.169, no:1290; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.300, no:3343; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.417, no:649; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.94, no:729; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.32, no:2172; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.342, no:3; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.22, no:152; Hz Hz. Ali RA'dan.

Rabbimsin! (*Haşea sem'î, ve basarî, ve muhhî, ve azmî, ve asabî, ve me'stekallet bihî kademi, li'llâhi rabbi'l-âlemîn.*) Kulağım, gözüm, iliğim, kemiğim ve sinirlerim ve ayaklarımın taşıdığı her şeyimle alemlerin Rabbi Allah için huşû ile, korku ve sevgi ile eğiliyorum.”

Ne güzel bir dua!

Rükûda bunu bitirdikten sonra, “*Semia'llâhu li-men hamideh*” diyor, ayağa kalkıyor. Hemen secdeye inmiyor. Şöyle diyor:⁷

رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ
الْأَرْضِ وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ أَهْلَ
الْثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ وَكُنَّا لَكَ
عَبْدُ اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلَا مُعْطِيَ
لِمَا مَنَعْتَ وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ

⁷ Müslim, *Sahîh*, c.III, s.19, no:716; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.87, no:11845; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.344, no:1313; Taberânî, *Müsnedü's- Şâmiyyîn*, c.I, s.178, no:304; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXII, s.133, no:355; Ebû Cuhayfe RA'dan. Müslim, *Sahîh*, c.III, s.20, no:737; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.232, no:1906;

Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.214, no:635; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.I, s.246, no:2559; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

(Rabbenâ ve leke'l-hamd, mil'e's-semâvâti ve mil'e'l-ardı, ve mil'e mâ şî'te min şey'in ba'dü, ehle's-senâi ve'l-mecdi, ehakku mâ kale'l-abdü ve küllünâ leke abdün: Allâhümme lâ mâni'a limâ a'tayte, ve lâ mu'tiye limâ menâ'te, ve lâ yenfeu ze'l-ceddi minke'l- cedd.)

[Ey Rabbimiz! Sana göklerin, yerin ve bundan sonra dilediğin şeylerin dolusu hamd olsun. Kulun söylediği senaya ehil olan ve şerefe lââyık olan sensin! Hepimiz senin kullarınız. Ey Allahım, senin verdiğine kimse engel olamaz, vermediğini de kimse veremez. Hiçbir güç ve kuvvet sahibi fayda veremez, faydayı ancak sen verirsin!]

Bu duayı okuyor, ondan sonra secdeye kapanıyor. Secde duası da şöyle:⁸

اللَّهُمَّ لَكَ سَجَدْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَلَكَ أَسَلْتُ
سَجَدَ وَجْهِي لِلَّذِي خَلَقَهُ وَصَوَّرَهُ وَشَقَّ سَمْعَهُ
وَبَصَرَهُ وَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ

(Allâhümme leke secedtü, ve bike âmentü, ve leke eslemtü, secede vechiye li'llezî halekahû

⁸ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.169, no:1290; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.300, no:3343; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.417, no:649; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.III, s.346, no:1044; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.94, no:729; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.32, no:2172; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.342, no:3; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.316, no:1978; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.335, no:673; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.22, no:152; Hz. Ali RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.316, no:1115; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

ve savverahû, ve şakka sem'ahû ve basarahû, ve tebârake'llâhu ahsenü'l-hâlikîn.)

[Allahım, sana secde ettim, sana inandım, sana teslim oldum. Yüzüm de kendisini yaratıp şekillendiren, ona kulağını, gözünü takana secde etmiştir. Yaratanların en güzeli olan Allah ne yücedir.]

Yüzümü bu toprağa yatırdım, secde ettim. Öyle bir Allah ki bana yüzümde gözler yarattı bana. Buradan kulaklar verdi bana. Hem gösteriyor, hem görüyor, ben bunun için secde ediyorum Rabbime... Rabbimin nimetleri olmasaydı kör olaydım, sağır olaydım, ne olurdu benim halim?

Bak dünyayı gösteriyor, onlardan birçok ibretlere sahip oluyoruz, malik oluyoruz. Hep bu gözlerin sayesinde bir şeyler öğreniyoruz.

اللَّهُمَّ سَجَدَ لَكَ سَوَادِي وَخَيَالِي وَآمَنَ بِكَ فُؤَادِي

أَبُوءُ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ بِذَنْبِي وَهَذَا مَا

جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي فَاعْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ

الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ هَذِهِ يَدَايَ وَمَا جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي

(Allâhümme secede leke sevâdî ve hayâî, ve âmene bike fuâdî, ebûu bi-ni'metike aleyye, ve ebûu bi-zenbî, ve hâzâ mâ ceneytü alâ nefsi, fağfirli feinnehû lâ yağfiru'z-zunûbe illâ ente, hâzihî yedeyye ve mâ ceneytü alâ nefsi)⁹

[Yâ Rabbi, vücudum ve hayalimle, içimle ve dışımla sana secde ettim, gönülden inandım. Üzerimdeki nimetlerini ve günahlarımı itiraf ediyorum. Kendime zulmettim. Beni affeyle... Çünkü senden başkası günahları affedemez. İşte ellerim ve kendime karşı işlediğim günahlarım.]

Yâ Rabbi, içimle dışımla, inanarak sana secde ettim. Bütün nimetlerini itiraf ederim. Çok nimet verdin bana, hesabı yok verdiğin nimetlerin. Buna karşı yaptığım hataların, kusurların da isyanların da hududu yok... Bunu da itiraf ederim, âcizim, ne yapayım? Senden başka günahları affedecek kimse yok...

O namazda ne dualar var. Allah hepimizi affetsin de o zikrullahı ve başı olan namazı, arkasından da zikrullahın devamını nasip etsin cümlemize...

Onun için, hudut boylarında dövüşmek, o kırk yılda bir oluyor. Herkese nasip oluyor mu? Eskiden öyleymiş ama şimdi bir devlet muharebe edecek de sen o zaman gideceksin. Ona da gençleri alırlar, ihtiyarları almazlar ona da...

Burada diyor ki; “Ölünceye kadar.” diyor.

Bizi götürmediler ki! Ne yapsın orada bizi. Oraya genç lazım! Öyleyse biz ne yapacağız? Biz de bu içimizdeki nefisle muharebe edeceğiz.

⁹ Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.322, no:2034; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.130, no:1333; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.II, s.55, no:287; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.315, no:2779; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.IV, s.157; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.273; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Senin dediğini yapmayacağım ey nefis! Gece kalkacağım namaz kılacağım, gece kalkacağım oruç tutacağım, gece kalkacağım Kur'an okuyacağım. Gece kalkacağım herkes uyurken Allah Allah diyeceğim.

O gece herkes uyurken Allah demesi kolay mı? Ne kadar güzel şey bu. Cenâb-ı Hak görüyor mu? Görüyor.

Gece herkes uyurken kulu kalkmış, abdestini almış, namazgahında seccadesine durmuş, namazını kılıyor.

“—E herkes uyuyor, sen de yatsana yatağında?”

Yok, o ibadette... Allah onu görüyor ve biliyor. Bildiği için de ona ihsanlar yapıyor.

“—Bak ne iyi kulum bu benim. Rahatına bıraktı, şimdi ibadete yönelmiş. Bana tazarru ediyor, yalvarıyor.” diyor.

Elbette verecek istediklerini... Allah bu hayırlı kullarının arasına cümlemize kabul etsin...

Ha o zaman şimdi bu Muhyiddin-i Arabî diyor ki;

“—Yemek yiyen insan için en büyük şer, Allah'ın zikrinden mahrum kalmasıdır.” diyor.

“—Biz, ‘Allah... Allah... Allah...’ diyoruz ya?”

O değil, o kolay, onu herkes diyor. Asıl içeriden “Allah... Allah... Allah...” diyeceksin, iç diyecek.

Ha onun için ashab-ı kiram (*rıdvanu'llahi teâlâ aleyhim ecmaîn*) hazretleri ne mektebe gittiler, ne medreseye gittiler. Ne o zaman üniversite var, ne lise var, ne orta mektep var...

Cenâb-ı Peygamber ne diyorsa onu dinliyor, ona kulak veriyor, onu ezberliyor, onunla amel ediyor. İşi bu. Bilgisi bundan ibaret ama karnının yarısı aç. Arada bir yiyecek bir şey bulursa yiyecek. Ama düşmana saldırış zamanı geliyor, hepsi birer aslan kesiliyor.

“—Karnım aç ben gidemem!” demiyor.

Bizi böyle bir gün aç bıraksalar, hepimiz isyan ederiz.

Sonra muvaffakiyet de oluyor. Etrafındaki düşmanlar İngiliz’den, Amerika’dan, Rusya’dan daha beter o gün. Daha kuvvetli devletler yani. Fakat o çıplak adam, karnı aç adam galebe çalıyor onlara.

Ne diyeceksin sen bu işe? Niçin?

Öteki tok, o aç. Aç toka galebe çalıyor. Allah’ın hikmeti.

Onun için Allah kusurlarımızı affetsin...

Demek ki insanların hayırlısı, (*fî sebîli’llâh*) Allah yolunda gayret gösterendir. Gece kalkıp namaz kılmak *fî sebilillahtır*. Gece kalkıp Kur’an okumak *fî sebilillahtır*. Namaz kıl, oruç tut, ne yaparsan yap; bunların hepsi *fi sebîlillahtır*, yani hep Allah için yapılmış oluyor.

Öyleyse, ölünceye kadar da bunun devamı şart. Muharebeler ölünceye kadar olmaz ki! Üç gün olur beş gün olur biter. Mesela şurada Yahudi bir harp yaptı, bir haftanın içinde bitti (1967). İşte o kadar! Kıbrıs’a bir harp yaptık (1974); işte bir hafta sürdü mü sürmedi mi, bitti. Ondan sonra?

Ondan sonra uyuyacağız mı?

Demek ki ölünceye kadar nefis ile mücadele şart.

“—Canım ben artık mücadele edemiyorum. Gayri yaşlandım başladım da, bana şeytanın da pek zararı olmaz artık.”

Yok, öyle şey yok! Ölünceye kadar kılıcı elinden bırakmayacaksınız. Kılıç da zikrullah...

(*Ve inne min şirâri'n-nâs*) “İnsanların en şerlisi kimdir?.. (*Racülen fâciren*) Öyle bir adam ki, fısk u fücurla, günahla vakit geçiren... (*Ceriyen*) Küstah ve cür'etkâr, pervâsız... Yâni, fâcir ve fâcirliği yapmaktan da korkmuyor, açıkça fısk u fücûrunu, günahını işlemekten de çekinmiyor; arsız, yüzsüz bir kimse... (*Yakraü kitâba'llâh*) Allah'ın kitabını da belki biliyor, okuyor ama; (*ve lâ yer'avî ilâ şey'in minhu*) Kur'an'ın ahkâmından, buyruklarından hiç birisine uydurmaz kendisini; onları icrâ etmez.”

Fâcir demek günahkâr demek; yâni isyankâr, edepsiz, içki içiyor, kumar oynuyor, adam öldürüyor, hırsızlık yapıyor. Bunların adı fâcir... Aynı zamanda cür'etli. Allah'ın kitabını okumasını da biliyor. Öğrenmiş, Allah'ın kitabını da okuyor. Okuyor ama, okuduğu kitabın mucibince amel etmiyor. Faizciler de bunun içerisinde, diğer günahkârlar da bunun içerisinde, hepsi bunun içerisinde...

Allah dalâlete düşürmesin yani Allah muhafaza etsin. Hepimizi hıfz u himaye etsin. Ölünce son nefesinde de hüsn ü hatime versin... Allah'ın kitabını okuyan adam bu günahları işleyebilir mi?

Demek ki, şeytan insana her şeyleri yaptırıyor. Öyleyse kılıcı elinden bırakma! Şeytan senin peşinde, nefis seninle beraber. Mekke'ye git, Mekke'de de peşinde... Medine'ye git, Medine'de de peşinde bırakmaz seni.

“—Mekke'ye giderim de kurtulurum.”

Yok öyle iş!

“—Medine'ye giderim de kurtulurum.”

Yok öyle şey!

“—Ya nasıl kurutulurum?”

Rasûlüllah'ın has ümmeti olursan, onun dediklerini yaparsan o zaman kurtulursun.

Allah hepimizi affetsin... Tevfikat-ı samedâniyyesine mazhar etsin. Kendine güvenme yok...

“—Ben artık hem yaşlandım hem başladım. Artık kötülük de benden sadır olmaz, yapmam öyle şeyler...”

Yok, güvenme kendine! Nefis şeytan adamı 90'da da yener 100'de de yener. O zaman yenmesi daha kolay zaten ihtiyarları.

Onun için zikrullahtan gâfil olma! Elinden bırakma teşbihini...

h. Hülle Yapana Allah Lânet Eder

İbn-i Mâce, Taberânî, Hâkim ve Beyhakî, Ukbe ibn-i Âmir RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِالتَّيْسِ الْمُسْتَعَارِ هُوَ الْمُحِلُّ
فَلَعَنَ اللَّهُ الْمُحِلَّ وَالْمُحَلَّلَ لَهُ

(هـ . طب . ك . ق . عن عقبه بن عامر)

RE. 163/4 (*Elâ uhbirüküm bi't-teysi'l-müsteâri? Hüve'l-muhillü, feleana'llàhu'l-muhille, ve'l-muhallele lehû.*)

(*Elâ uhbirüküm bi't-teysi'l-müsteâri*) “*Teysi'l-müstear* nedir, onu size haber vereyim mi? (*Hüve'l-muhillü*) O, hülle yapan bir kimsedir ki, (*feleana'llàhu'l-muhille*) Allah hülle yapana, (*ve'l-muhallele lehû*) ve kendi lehine hülle yaptırana lânet etmiştir.”

Hülle, üç talaktan sonra yalandan evlenme hali.

Allah hepimizi affetsin... Şimdi İslâm'da evlenme var, evlenmede bir de boşanmada var. İslâm'da hürriyet var çünkü...

¹⁰ İbn-i Mâce. *Sünen*, c.VI, s.61, no:1926; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.217, no:2804; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VII, s.208, no:13965; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.III, s.251, no:28; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVII, s.299, no:825; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.132, no:464; Ukbe ibn-i Âmir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.657, no:27849; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.425, no:4423.

“–Geçinemiyoruz ne yapalım?”

“–Eh ben seni bırakayım sen de git! Allah sana ayrı başka bir kısmet versin. Ben seninle geçinemeyeceğim.” der ayrılırsın hanımından.

Talak diyorlar buna. Ama bunda Cenâb-ı Hak bize üç tane hak vermiş. Boşarsın ama çoluk vardır çocuk vardır, sıkıntıya düşersin.

“–Başkasını alsak yine bu olacak. Yine onu alayım da hiç olmazsa çoluğuna çocuğuna baksın.” dersin. Onu tekrar alabilirsin.

Bir daha kızarsın mızarsın, bir daha boşarsın. Yine bir sıkıntı olur, bir şey olur, pişmanlık girer araya. “Gel yine barışalım.” dersin yine alırsın eve.

İki defa aldık. Üçüncü de yine kızdık yine kovduk, artık bir daha alma yok. Bitti artık. Salahiyet bitti. Üçten sonra alamayacağız. Ama yine istiyoruz ki:

“–Bir barışalım yahu. Bu çocuklar var, başka türlü de olmayacak. Barışalım.”

“–E çare yok, bitti.”

Ama buna bir kolaylık arayalım bakalım.

Çünkü boşadığı hanımı ile tekrar evlenmek için, o kadın başkasıyla evlenecek, o evlendiği adamdan boşanacak, ondan sonra alabilirsin. O evlenmedikçe, başka kocaya varmadıkça, sen onu alamazsın artık.

“–Öyleyse, seni biz birisine pazarlıkla verelim de, yarın da boşasın seni. Hüküm yerine gelsin, yine evlenelim!”

Allah onlara lânet eder. Böyle hileli işlerin hepsi böyle. Hangi işte böyle hile yaparsa, Allah'ın lanetine müstehak oluyor.

Onun için bitti mi, bitti; alamazsın artık. Vaktiyle yapmasaydın, yaptın bir kere. "Tükürdüğün tükürüğü bir daha geri alma!" derler. Onu boşadın bitti artık, başkasına geç.

"—Ama gözüm var..."

Gözün varsa yapmasaydın bu işi!

i. İnsanların En Cömerdi

Ebû Ya'lâ ve Beyhakî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹¹

أَلَا أُخْبِرُكُمْ عَنِ الْأَجُودِ الْأَجُودِ اللَّهُ الْأَجُودُ
اللَّهُ الْأَجُودُ اللَّهُ وَأَنَا أَجُودُ وَلِدِ آدَمَ
وَأَجُودُهُمْ مِنْ بَعْدِي رَجُلٌ عَلِمَ عِلْمًا فَنَشَرَ
عِلْمَهُ يُبْعَثُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أُمَّةً وَحْدَهُ وَرَجُلٌ
جَادَ بِنَفْسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى يُقْتَلَ

(ع. هب. عن أنس)

¹¹ Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.176, no:2790; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.357, no:189; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.301, no:1007; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.281, no:1767; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.130, no:453; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.406, no:760; *Kenzü'l-Ummâl*, c.X, s.267, no:28771; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.446, no:4464.

RE. 163/5 (*Elâ uhbiruküm ani'l-ecved: El-ecvedü allâh, el-ecvedü allâh, el-ecvedü allâh, ve ene ecvedü veledi âdem, ve ecvedühüm min ba'dî: Racülün alime ilmen feneşera ilmehû yüb'asü yevme'l-kıyâmeti ümmeten vahdehû, ve racülün câde bi-nefsihî fî sebîli'llâh, hattâ yuktel.*)

(*Elâ uhbiruküm ani'l-ecved*) “Dikkat edin, pür dikkat beni dinleyin, ben size en cömerdi haber vereceğim: (*El-ecvedü allah*) “En cömert Allah'tır! (*El-ecvedü allah*) En cömert Allah'tır! (*El-ecvedü allah*) En cömert Allah'tır!”

Niçin? Bak bugün yeryüzünde dört milyar mı diyorlar, beş milyar mı insan var. Kim bilir o kadar da mahlûk var. Bunların hepsinin rızkını veren Allah. Bana itaat etmiyor diye kimsenin rızkını vermemezlik yapmıyor. Cenâb-ı Hak herkese veriyor. Gâvura da bol bol veriyor.

Fakat sakın ha gâvurun rahatlığı seni aldatmasın. Gâvurun yaşayışı, gâvurun hünerleri seni aldatmasın, bizi aldatmasın yani.

Niçin? Onlar dünyalık şeyler... Dünya hayatı da çok kısa, bugün var yarın yok... Bugün burada yaşar ama yarın yeri cehennem! O tayyarede uçuyormuş, füzeler yapıyormuş; ne yaparsa yapsın, yarın yeri cehennem... Onun için onlara hiç özenme! Allah bize köklü, sağlam bir imanla yaşamak nasip eylesin...

Onun için en cömert Allah... Öyleyse sen de cömert ol! Cömertlik Allah'ın sıfatlarından bir sıfat... Bizim de cömert oluşumuz Allah-u Teâlâ'nın hoşuna gider.

Cömertlik insanlara çok iyidir. Elinde olunca ver, Allah da sana ona mukabil daha çok verir. En aşağı bire on veriyor. İmanımız çok zayıf! Kendi kendimize meydandayız işte. Bire on vereceğini bildiğimiz halde veremiyoruz. Canım 10 lira verirsen 100 lira verecek, 100 lira verirsen 1000 lira verecek. En aşağısı bu yani! 100 bine 100 bin, 200 bin, 500 bin de verir.

(*Ve ene ecvedü veledi âdem*) “Ben de Cenâb-ı Hakk’ın peygamberi, habîbi olarak, Ademoğullarının en cömerdiyim.”

Cenâb-ı Peygamber Efendimiz, verdiği zaman hesapsız verirdi. Hatta bir muharebe zamanında muharebe bitmiş dönmüşler. Bir yerde istirahate çekilmişler, ağaçlık bir yer. Cenâb-ı Peygamber kılıcını asmış ağaca, oraya o da uzanmış. Herkes birer ağacın dibine dağılmışlar.

Bir düşman gözlüyormuş Peygamber SAS’i, yalnız kalsa da hakkından gelsem gibilerinden. Fırsat bulmuş hemen kılıcı kapmış ağaçtan, dikilmiş Peygamberimizin başına.

“—Söyle bakalım, şimdi seni kim kurtaracak benim elimden?” demiş.

Cenâb-ı Peygamber de:

“—Allah!” demiş.

O “Allah!” demesi ile ona öyle bir korku gelmiş ki, elinden kılıç düşmüş. Düşer düşmez Peygamber Efendimiz almış kılıcı eline;

“—Söyle bakalım, şimdi seni kim kurtaracak benim elimden?” demiş.

O da müslüman olmuş. Cenâb-ı Peygamber bir sürü koyun vermiş ona... Gitmiş memleketine:

“—Ben öyle bir zât buldum ki, bakın bana bir sürü koyun verdi. Koşun, müslüman olun!” demiş.

(*Ve ecvedühüm min ba'dî*) “Müslümanların benden sonra en cömerdi; (*racülün alime ilmen feneşere ilmehû*) bir adam ki ilmi bildi ve o bildiği ilmi neşretti, yaydı, öğretti. O da insanların en cömerdidir. (*Yüb'asü yevme'l-kiyâmeti ümmeten vahdehû*) Kıyamet gününde tek başına bir ümmet olarak haşrolur.”

(*Ve racülün câde bi-nefsihî fî sebîli'llâh,*) “En cömert diğer bir insan da, hayatını feda ediyor, hayatını bahşediyor, Allah yoluna harcıyor. Allah yolunda savaşıyor. (*Hattâ yuktele*) Nihayet şehid oluyor, hayatını veriyor.”

Din ilmi bu. Mühendislik başka, doktorluk başka, kimyagerlik başka, çeşitli ilimler var ya onlar başka. Onlar dünyaya ait, onları öğren başka. Ama senin burada öğreneceğim ilim ilm-i din. Mütemadiyen ilmini de neşrediyor.

“—Canım para vermiyorlar ki, ne söyleyeyim? Benim de boğazımda, gırtlığımda kaldı gayri söyleye söyleye... Hiç yardım eden yok bana!”

“—Yok öyle şey! Allah için söyleyeceksin!”

Şimdi bizim en büyük tehlikemiz yaş 60 mı, 65 mi oldu mu emekliye ayırıyorlar ya...

“—Nasıl olsa emekli maaşı da veriyorlar. Ben artık köşede oturur, Allah der dururum.”

Eh yok öyle! Vazifeli olmazsan, ilim neşredemezsin ki! Vazifeden ayrıldın mı, çekilirsin bir kenara... Olmaz, ölünceye kadar ilmini neşredeceksin.

Herkese ilmi duyurmak lazım! Onun için müslümanın ilk vazifesi, herkes hoca olacak. Ashab-ı kiram nasıl, hepsi hocaydı. Neden? Peygamber SAS'den dinlediklerini belliyorlar, o bellediklerini başkalarına belletiyorlar, öğretiyorlar. Bu suretle ilim az zamanda şark ile garp arasına yayıldı gitti.

O ilmin yayılması ashab-ı kiramın sayesinde oldu. Ne kalemleri vardı zavalların, ne kâğıtları vardı. Kalem kâğıt da bulmak mesele yani.

Hz Ömer RA'ın zamanında Şam'a vali olmuş birisi. O Cami-i Emeviye diyorlar ya, orada bir cami var. Kilise o zaman. Oranın valisi, “Bunu cami yapalım.” demiş. Yahudiymiş komşu;

“—Senin evini de ver bakalım, camiye katalım!” demiş. Yahudi kıyamamış evine, gitmiş Hz. Ömer'e şikâyete...

Hz Ömer bir kemik parçası almış oradan, kemik parçası üzerine nasıl bir yazı yazdıysa yazmış o valiye, “Bu adama elleşme!” gibilerinden.

Bak kâğıt yok, işte! Hz. Ömer kemik parçasına yazmış. Arazideymiş ama, evlerde belki bulunur da, arazide olduğu için kağıt aramaya lüzum yok. Basit tarafından işi halletmiş.

“—Şimdi daireler kapandı, kâğıt yok!” dememiş, hemen orada çabucak cevabını vermiş.

Ha, onun için asıl cömert, benden sonra asıl cömert ilmi öğrenip neşredenler. İlmi öğren, neşret! Mühendis olacaksın, ölünceye kadar faydası var sana; öldükten sonra bitti. Doktor olacaksın, ölünceye kadar sana faydası var; öldükten sonra bitti. Ne olursan ol, ama din ilminin dünyada da faydası var sana, öldükten sonra da... Öldükten sonra, en büyük fayda zaten o zaman olacak.

Onun için asıl şey:

وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى

(الاعلى: ١٧)

(*Ve'l-âhîretü hayrun ve ebkà*) “Hayırlı ve bâkî olan ahirettir.” (A'lâ, 87/17)

Onun için bütün gayretler imanı muhafaza için, ahireti kazanmak için... İman güzel bir nur, herkes onu kapmak ister. Çok güzel bir cevahir o... O cevahiri evvela şeytan kapmak istiyor, arkasından nefis kapmak istiyor. Arkasından İslâm düşmanları kapmak istiyor. Kaptırmamak için uğraşacağız.

Uğraşacağız, ne zamana kadar? Ölünceye kadar.

j. Gizli Şirkten Sakının!

Ahmed ibn-i Hanbel, Hakîm-i Tirmizî, Hâkim, Beyhakî ve Ziyâü'l-Makdîsî, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَا هُوَ أَخْوَفُ عَلَيْكُمْ مِنْ
الْمَسِيحِ عِنْدِي الشِّرْكَ الْخَفِيُّ أَنْ يَقُومَ
الرَّجُلُ بِعَمَلٍ لِمَكَانِ الرَّجُلِ

(حم. والحكيم، ك. هب. ض. عن أبي سعيد)

RE. 163/6 (*Elâ uhbiruküm bimâ hüve ahvefü aleyküm mine'l-mesîhi indî? Eş-şirkü'l-hafiyyü, en yeküme'r-racülü bi-ameli li-mekâni'r-racüli.*)

(*Elâ uhbiruküm bimâ hüve ahvefü aleyküm mine'l-mesîhi indî*) “Benim indimde sizin için Deccal’dan daha ziyade korktuğum şeyi haber vereyim mi? (*Eş-şirkü'l-hafiyyü*) O, gizli şirktir ki, (*en yeküme'r-racülü bi-ameli li-mekâni'r-racüli*) kişinin kalkıp, adamın makamına gösteriş için amel etmesidir.”

¹² İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.246, no:4194; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.30, no:11270; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usül*, c.II, s.228; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.468, no:7468; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.444, no:4458.

Biz bu riyakârlığı daha öğrenemedik. En kolayı, şimdi seçim vakti geldi miydi hep camiye gelirler. Bazı nasihatlar ederler. E sen evvelce neredeydin?

İşte bu riyakârlıktır, gösteriş. Orada ben de Müslümanım diye kendi boyunu gösteriyor. Biz de aldanıyoruz. “En korktuğum bu!” diyor Cenâb-ı Peygamber.

Allah cümlemize affetsin... Tevfikat-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Sevdiği ve razı olduğu kullarının arasına cümlemizi kabul eylesin...

k. Seyyidü'l-İstiğfar'ı Ezberleyin!

Estağfiru'llâh... (3 defa)

Estağfiru'llâh el-azîm el-kerîm ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-hayye'l- kayyûme ve etûbü ileyh... Ve es'elühü't-tevbete ve'l-mağfirete ve'l- hidâyete lenâ innehû hüve't-tevvâbü'r-rahîm... Tevbete abdin zâlimin linefsihî, lâ yemlikü li-nefsihî, mevten ve lâ hayâten ve lâ nüşûra...

Bu istiğfardır ama bir istiğfar daha var ki, buna Cenâb-ı Peygamber *Seyyidü'l-İstiğfar* diye ad koymuşlar. İstiğfarların başı, yani seyyidi...

Bunu sabahleyin üç kere okursanız, akşam yatarken de üç kere okursanız, o gün ecel gelecek olursa cennetlik olursunuz.

Onun için hem kısa, hem az, hem de çok faydalı. Hatadan hiçbir zaman salim olmuyoruz. Günahlardan salim olamıyoruz.

Ne olursak şeytan peşimizde, nefis peşimizde, aldatıyor bizi. Onun için bu duayı da yapacağız, beraber:¹³

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي
وَأَنَا عَبْدُكَ وَأَنَا عَلَىٰ عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ
مَا اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ
أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ بِذَنْبِي
فَاغْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

(*Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halaktenî, ve ene abdük, ve ene alâ ahdike ve va'dike me'steta'tü, eüzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûü leke bi-ni'metike aleyye ve ebûü bi-zenbî, fağfirlî feinnehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente.*)

[Allahım, sen benim Rabbimsin, senden başka ilâh yoktur. Sen beni yoktan yarattın. Ben senin kulunum, sana verdiğim sözde gücümün yettiği kadar duruyorum. Yaptığım günahların kötülüğünden sana sığınırım. Bana verdiğin nimetleri ikrar ederim, kusur ve günahlarımı

¹³ Buhârî, Sahîh, c.XIX, s.363, no:5831; Tirmizî, Sünen, c.XI, s.255, no:3315; Neseî, Sünen, c.XVI, s.445, no:5427; Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned, c.IV, s.122, no:17152; Neseî, Sünenü'l-Kübrâ, c.IV, s.465, no:7963; Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.VII, s.292, no:7172; İbn-i Ebî Şeybe, Musannef, c.X, s.296, no:30052; Şeddâd ibn-i Evs RA'dan.

da itiraf ederim. Benim suçlarımı ört, bağışla; senden başka günahları bağışlayacak yoktur, ancak sen varsın.]

(Allàhümme ente rabbî)

Ooo ne söz bu yâ!..

(Allàhümme ente rabbî) “Yâ Rabbi, sen benim Rabbimsin!”

Kimse yok karşında ama, hitap bu varlığın sahibine. İnanıyorum ki bu varlık kendi kendine olmamıştır. Bir şey ki var, ortada yaratılmış bir şey; bu kendinden olmamıştır, bunu bir yaratan vardır. Her hâdisin bir muhdisi, her mevcudun bir yaratıcısı var. Hiçbir şey bulamazsın ki yaratıcısı olmasın. Bütün mevcudatın yaratıcısı Allah’tır. Göklere bak, Ay’a bak, yıldızlara bak. Bunların hepsinin yaratıcısı Allah’tır. İşte bu Allah’a inanıyoruz, diyoruz ki:

“—Bu kendi kendine olmaz!”

“—Canım, tabiatın icabı olur işte, ne için olmasın? Şu şu maddeler şöyle birbirleriyle birleşmiş, böyle olmuş.”

E ben senin takkenin de tabiatın eseri olduğunu söyleyeyim de, sen de bana de ki:

“—Bu bezler şuradan buradan toplandı takke oldu başıma koydum.”

Oluyor mu?

Olmaz! Yapan var. İplik olacak, makineye girecek, hanım yapacak başımıza girecek. Birisi yapmadan olmuyor.

“–Cami kendi kendine oldu mu?”

Hayır, bir yapanı var. Ama bin sene, iki bin sene önce... Ne olursa olsun, bir yapanı var.

“–E kâinat nasıl oldu?”

Elbette bunun da bir yapanı var.

“–Kim?”

“–Allah...”

Bu imandan dolayı;

“–*Allâhümme ente rabbî*... Bu mülkün sahibi sensin ve benim de rabbimsin yâ Rabbi!”

Biz kendi kendimize bir bebektik. O bebeklikten bu hale gelene kadar bizi kim yetiştirdi?

“–Anam, babam...” diyeceksin ama ananın babanın da dahli ne kadar? Güç kuvvet Allah’ın, kudret Allah’ın...

Bak ekmek yiyoruz. Buğdaylar topraktan çıkıyor, değil mi? Onu yiyoruz ne oluyor? Kan oluyor vücudumuza. O kan ne yapıyor? Bu vücudu harekete geçiriyor, yürütüyor.

“–O kanın içerisinde evlatlık tohumu nereden geldi?”

O kandı, işte devrediyor vücutta... Ama o meni denilen erkeklik tohumlarının husûlü ki onun içerisinde evlat var. Onun içerisinde evlat var. O suyun içerisinde onu halk eden kim?

Sen yedin o ekmeği, o ekmek kan oldu. O kandan da o çocuk oluyor bak! Onu içeride yapan kim? Kim yapıyor bu işi, o kudretin sahibi kim?

“–Allah! Allah! Bir Allah...”

Sen bunu gözünün önünde görüp dururken, bu Allah'ı inkâr et de bu Allah'ın yolundan kaç... Bundan daha deli, bundan daha şerli bir insan olur mu? En deli, en şerli insan bu işte...

Kendi hilkatinde neler var senin?

Onun için, (*Lâ ilâhe illâ ente*) “Senden başka mâbud tanımam ben yâ Rabbi! Mâbud-u Hak sensin, varlığın sahibi sensin!” O gâvurların putları hep laftan ibaret.

(*Halaktenî*) “Beni sen yarattın.”

E canım o bir insan ve bir erkekte kim bilir ne kadar erkeklik tohumu oluyor. Kaç tane çocuğun oluyor?

Ya üç, ya beş, ya on. Ondan sonra da olmuyor. “—Neden olmuyor?”

E takdir-i ilahi o kadar. Hepsinden olsa, tohumu atıyorsun tarlaya, eh tarlada hepsi bitiyor. Ama insandaki öyle değil. Takdir-i ilahi ne kadarsa o kadar olacak.

Onun için, “Sen takdir ettin de bak ben dünyaya geldim. Sen yarattın. (*Ve ene abdük*) Ama ben senin kulunum yâ Rabbi!” Ben başka iddia da değilim, kulunum senin. Kulum, kul...

(*Ve ene alâ ahdike ve va'dike*) “Sana verdiğim sözde ve ahidde duruyorum.” İlk yaratılışımız var bizim. Cesetsiz bir zamanımız var. Ruhlar aleminde Rabbimiz bize, (*Elestü bi-rabbiküm*) “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorduğu zaman, (*Belâ*) “Evet. Rabbimizsin!” demişiz. “Ben o ahdin üzerindeyim yâ Rabbi! O verdiğim

sözün üzerinde duruyorum. O zaman demişim, bugün de onu isbat ediyorum, bak emrin üzerindeyim. (Me'steta'tü) Gücümün yettiği kadar..."

Bu *Seyyidü'l-İstiğfar*, dua kitaplarımızda vardır. Yazsanız da olur ama mutlaka ezberleyin ve çocuklarınıza da ezberletin! Allah'ın varlığını birliğini çocuklarınıza öğretin!

Şimdi herkes Allah var diyor! Yahudi de Allah var diyor, Amerikalı da Allah var diyor, Fransız da Allah var diyor... Allah var demekle olmuyor. Allah'ın birliği ve Rasûlüllah'ın da tasdiki lazım.

“—Ben Allah birdir biliyorum, başka ilah yok!”

İyi, Muhammed SAS'i de tasdik edeceksin. Kitab-ı ilahiyi tasdik edeceksin. Kitab-ı ilâhi olan Kur'ân-ı Azimü's-şân'ı tasdik etmedikçe, ona iman etmedikçe, Peygambere iman etmedikçe iman iman olmuyor.

Allah cümlemize affetsin... Tevfikat-ı samedâniyyesinemazhareylesin...Seyyiatlarımızı da fazl u keremiyle, lütf u inayetiyle afv u mağfiretine mazhar olan kullarının arasına ilhak buyursun... Hıfz u himayesinden bir an bile ayırmasın... *Li'llahi'l-fâtihah!*

Mehmed Zâhid KOTKU

16. 10. 1977 / İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis](#)

[Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü